

съ надежда да намѣри поне единъ диамантъ. И наистина — отъ време на време сполучвали да намѣрятъ нѣкои едѣръ диамантъ, но изобщо работата вървѣла мѣчно. За промиването на рѣчния пѣськъ трѣбвало да се наематъ работници — бѣли, черни, жѣлти, но всички крали. Всѣки работникъ, който намиралъ диамантъ, успѣвалъ да го скрие отъ господаря си. Навѣдили се хитри търговци, които купували укрититѣ диаманти и насърдчавали измамата.

По-късно се образували дружества съ много пари, които закупили мѣстата, кждето се намиратъ диаманти и взели всички мѣрки за преследване кражбата. Построили специални казарми-жилища, въ които работниците (негри) се държатъ като затворници, подъ най-строгъ надзоръ. Всѣка вечеръ, следъ свършване на работата, биватъ преглеждани най-грижливо устата, носа, ушитѣ на работниците, които работятъ въ ямитѣ почти голи. На подозренитѣ, че сж глѣтнали нѣкой диамантъ, даватъ рициново масло.

При този голѣмъ надзоръ, пакъ нѣкои се ухитрявали да укрятъ нѣкой диамантъ. Така, единъ негъръ, за да скрие единъ доста голѣмъ камѣкъ, срѣзалъ мускула на крака си и заврѣлъ диаманта въ раната. Така успѣлъ да го отнесе и продаде на единъ морякъ. Обаче, измамата не му донесла щастие. Морякътъ взелъ диаманта и следъ това убилъ негѣда за да си вземе и паритѣ

Най-напредъ търсѣли диаманти само въ рѣчния пѣськъ. Единъ доста едѣръ диамантъ билъ намѣренъ на единъ дуваръ, стърчащъ отъ калѣта, съ която били слѣпени камѣнитѣ на дувара. После изровили брѣговетѣ на рѣкитѣ, а по-късно почнали да копаятъ пластоветѣ въ равнината. Рохкавата скала се промива въ особени корита, които се люлѣятъ като люлка.